

Ομιλία – Όμιλος Εξυπηρετητών 16/02/2013

Κυρίες και Κύριοι, Αγαπητοί Φίλοι και εκλεκτοί προσκεκλημένοι,

Για έναν ποιητή και φιλόσοφο όπως ο αείμνηστος Δημήτρης Κακαλίδης, ο ιδρυτής αυτού του Ομίλου των Εξυπηρετητών, αλλά και για όλους εμάς, είναι «τύχη λαμπρή» ότι βρέθηκαν άξιοι συνεχιστές του έργου του, όπως η συγγραφέας Κλαίρη Λυκιαρδοπούλου που προεδρεύει και οι εκλεκτές συνεργάτιδες της.

Την ευχαριστώ ιδιαίτερα για την τιμητική και ευχάριστη πρόσκλησή της στη σημερινή λογοτεχνική εκδήλωση για την πνευματική προσφορά μου.

Κυρίες και Κύριοι, Αγαπητοί φίλοι,

Στη μακρινή του διαδρομή, από το Χάος προς το άγνωστο μέλλον, ο άνθρωπος συνειδητοποιεί την ύπαρξή του, με τη μελέτη της φύσης παρατηρώντας γύρω του, και με την ενδοσκόπηση, κατερχόμενος στο μέσα του εαυτού του, προσπαθεί να μεταλλάξει την καθημερινότητά του σε άλλες διαστάσεις.

Περισσότερο όμως, όταν επικοινωνεί με τον κοινωνικό περίγυρό του, καθώς προσπαθεί να διαπιστώσει και αντικειμενικά να προσδιορίσει τα όρια του χώρου της κοινωνικής συμβίωσης.

Κι ακόμη, την ποιότητα αυτού του επιπέδου, όπου οι πρόγονοί του επέλεξαν ή αποδέχτηκαν, αυτή τη συμβίωση.

Αφού, κάθε άνθρωπος έρχεται στη ζωή μέσα από δύο άλλου ανθρώπους. Αυτοί τον μεγαλώνουν και τον μαθαίνουν να χρησιμοποιεί το σώμα του για τις ανάγκες του, να στέκεται όρθιος, να μπορεί να περπατάει. Κι ακόμη, μαθαίνει την ομιλία για να επικοινωνεί με τους

άλλους ανθρώπους. Αργότερα, στο σχολείο, άλλοι άνθρωποι του μαθαίνουν τη γνώση της κοινότητας του ζει, και ακόμη του μαθαίνουν να μοιράζεται αυτή τη γνώση και την ελευθερία του μαζί τους. Οι γονείς του συνεχώς φροντίζουν και τον προστατεύουν, εξασφαλίζουν την τροφή του και την εκπαίδευσή του. και κάποιοι άλλοι συνάνθρωποι του μαθαίνουν την τέχνη που θα τον καταστήσει χρήσιμο για τον εαυτό του (να μπορεί να ζει μόνος του, για την μελλοντική του οικογένεια αλλά και για την κοινότητα στην οποία μεγάλωσε και ανατράφηκε.

Αυτός ο σύνδεσμος των ατόμων με τον κοινωνικό τους περίγυρο παραμένει αναλλοίωτος. Κι αυτοί οι βασικοί κανόνες συμβίωσης του ανθρώπου εξελίσσονται στους αιώνες που γνωρίζουμε με βάση την Αλληλεγγύη, την αξιοπρέπεια και την μοιρασμένη ελευθερία σ' ένα σύστημα συμπεριφορών που προστατεύει τον έναν από το λάθος του άλλου.

Αφού, καθημερινά μας προβληματίζει ο διαφορετικός τρόπος που ο καθένας μετράει την καθημερινή πραγματικότητα.

Κι όπως αγαπητοί φίλοι η Τεχνολογία μπορεί να βοηθήσει περισσότερο ή λιγότερο τον προηγμένο αλλά και τον αναπτυσσόμενο κόσμο, έτσι και η Λογοτεχνία μπορεί να βοηθήσει, όχι μόνο στην κατανόηση της χρηστικής πραγματικότητας, αλλά και να οδηγήσει, όπως έκανε πάντα, στην κατεύθυνση της πραγματικότητας του ονείρου και της φαντασίας.

Η τέχνη, λοιπόν που έχει το χάρισμα και την ευαισθησία της προσέγγισης του αγνώστου, αλλά, και την αισθητική επικοινωνία μεταξύ

των ανθρώπων, προσπαθεί να εκφράσει το Λόγο και το Κάλλος στην προβολή αυτού του οράματος για έναν καλύτερο άνθρωπο, σαν άτομο και σαν κοινωνική μονάδα.

Η άσκηση λοιπόν με την Τέχνη και μάλιστα με την ποίηση είναι μια καθαρά ατομική προσπάθεια για μια εσωτερική αναζήτηση στη μοναξιά του σκεπτόμενου και αισθανόμενου ανθρώπου για κάποιες αξίες που καθορίζουν μια «στάση» ζωής και δίνουν στη ζωή μας νόημα και ομορφιά.

Όμως αγαπητοί φίλοι, κάθε ποιητική δημιουργία στο «εν σιγή» πεδίο του νου, στοχεύει στην εξόρυξη και στην δια της έκφρασης αξιοποίηση της δωρεάς του ενυπάρχοντος τάλαντου, στο λεπτοφυή σχεδιασμό του εγκεφάλου μας ως συνεισφορά στην εξελικτική αλληλοεπίδραση μεταξύ των ανθρώπων, αναγνωρίζοντας την κοινή πατρότητα. Όστε, οι κλητοί να γίνονται και εκλεκτοί.

Είναι ευνόητο ότι αυτή η δημιουργική προσπάθεια ενώ συνεισφέρει στην ατομική εξέλιξη του δημιουργού ο οποίος έχει αποδεχθεί και συνεχώς καταβάλλει το τίμημα της θυσίας για τη «δόξα» ταυτόχρονα και διαρκώς τον παροτρύνει και τον ενθαρρύνει για ακόμη μεγαλύτερη προσπάθεια ουσιαστικής παραγωγής και προσφοράς της ενυπάρχουσας δωρεάς.

Αν λοιπόν, αγαπητοί φίλοι, είναι προνόμιο της ζωής να αγωνίζεσαι συμμετέχοντας σε εξαιρετικής δυσκολίας αγώνες, όπως οι Ολυμπιακοί, τότε είναι προνόμιο και να αγωνίζεσαι για το «ευζείν» σε μια «ενδιαφέρουσα εποχή» Όπως έλεγαν οι κινέζοι σοφοί, εννοώντας μια εποχή εξαιρετικών δυσκολιών όπως σήμερα η ζωή του καθημερινού Έλληνα.

Γιατί, η μεν ανάγκη αποκαλύπτει το τάλαντον ή ταλέντο, που πιέζει για την εξόρυξή του. Ενώ ο εφησυχασμός, στην πρόσκαιρη εξασφάλιση του περιττού, καλύπτει τις ευκολίες της αρπαχτής για κάποια αργύρια, που φέρνουν προσχώσεις στην πρόσβαση προς το ιδανικό «του εαυτού» μας.

Κι αυτό γίνεται βλαβερό για την ευπρέπεια, αφού ο παράδεισος κάθε ανθρώπου είναι οι άλλοι στους οποίους καθρεφτίζει τον εαυτό του.

Η κρίση λοιπόν επεμβαίνει διορθωτικά, αναπτύσσοντας νέες δυνάμεις και συμπυκνώνοντας το χρόνο για την εξέλιξή μας. Εφόσον φυσικά, διατηρούμε τις αξίες και εμβαθύνουμε στη κατανόηση της εξελικτικής διαδρομής.

Κι αυτός είναι ένας πρόσθετος λόγος που σας ευχαριστώ, γιατί απόψε είμαι μαζί σας, σε έναν όμιλο όχι του φαίνεσθαι αλλά του είναι, εκφράζοντας με τον καλύτερο τρόπο τα υστερογενή φαινόμενα από το έργο του Δημήτρη Κακαλίδη, που επιτυχώς συμβάλλουν, συνεισφέροντας όπως και η «νέα σκέψη» στη δυνατότητα έκφρασης, ανάδυσης και της πνευματικής φύσης του ανθρώπου αλλά και στα κοινωνικά δρώμενα αυτής της δύσκολης εποχής.

Έτσι ώστε, οι νέοι να εξασκούν, να προωθούν και να υπηρετούν την εξέλιξη της προσωπικότητάς τους για την «δια της τέχνης» απόκτηση ατομικής ελευθερίας και αυτοσυνειδητότητας. Αφού, η Τέχνη σηματοδοτώντας, κάθε φορά τη σωστή κατεύθυνση γι' αυτούς που

παρατηρούν τα σημάδια των καιρών και ξεχωρίζουν τα σημεία του μέλλοντος, μας χαρίζει τη γλωσσική δυνατότητα μιας καλύτερης επικοινωνίας και μια κριτική ικανότητα, που δημιουργεί τις αναγκαίες σχισμές στο κατεστημένο, οι οποίες μας επιτρέπουν ν' ατενίσουμε μεγαλύτερα βάθη, αγγίζοντας οντολογικές ερωτήσεις.

Γιατί, η λογοτεχνία πηγάζει από την εν εξελίξει εσωτερική πραγματικότητα του ψυχισμού, που υποπτεύεται, ανακαλύπτει μέσα του και εκφράζει με το έργο του ο δημιουργός της.

Σας ευχαριστώ

Κώστας Στεφανόπουλος